

„което иска, а това обстоятелство, разбира се, ще провали и най-малката ни надежда да можем да противостоимъ успѣшно на нейнитѣ искания. Положението за сега стои така: ако приемемъ исканията на Австрия, ние ще си осигуримъ нейната поддръжка съ перспектива да разширимъ границитѣ на нашата държава много повече, отъ колкото това прѣдвжидаше Санъ-Стефанскиятъ договоръ; ако откажемъ, не знаемъ дали нѣма да загубимъ и това, което ни даде тоя договоръ, даже и града Нишъ.

„Всрѣдъ тия мжнотии има едно обстоятелство, което трѣбва да ни утѣши: колкото по-скѣпо Австрия иска да ни продаде своитѣ искания, толкозь по-силни ще бждемъ ние, защото ще можемъ да изкажемъ по-широки териториални претенции. А тоя въпросъ е най-важенъ за насъ.

На 31 май генералъ Протичъ телеграфиралъ отъ главната си квартира въ Нишъ на князь Милана и му съобщилъ, че единъ руски офицеръ, адютантъ на генералъ Тотлебенъ, прѣминалъ прѣзъ Нишъ, за да отиде въ Бѣлградъ. Този офицеръ носилъ писмо отъ руския генералъ, съ което канѣлъ сръбския князь да делегира лице, за да се опрѣдѣлятъ сръбскитѣ граници при Пиротъ.

Миланъ съобщилъ тази телеграма на Ристича. Последниятъ се намиралъ вече въ Берлинъ. Ристичъ посвѣтвалъ княза да отложи изпращането на делегатъ или, ако това му е невъзможно, да протака работата, до като конгресътъ се произнесе окончателно за граничния въпросъ.

Неблагоприятни за Сърбия новини идѣли отъ всѣкъждѣ. Исканията на Австрия изплашили най-много сръбското правителство. На 2 юни Груичъ свикалъ въ Бѣлградъ министерски съвѣтъ, на който присѣдствувалъ и самъ Миланъ. Въ тоя съвѣтъ билъ разгледанъ рапортътъ на Ристича отъ Виена. Ето какъ резюмира Груичъ разискванията въ тоя съвѣтъ:

„Ние сме по принципъ съгласни, че прѣди всичко трѣбва да добиемъ едно териториално разширение. Но ние се страхуваме да не заплатимъ много скѣпо за това; ако излѣзе тъй, както самъ Негово Височество ни обясни,